

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG
Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15.
Telefon: (06-1) 443-5573 / 33-104,
Telefax: (06-1) 443-5733 / 33-133,
E-mail: orfktitkarsag@orfk.police.hu

Szám:

Tárgy: alapjogot érintő rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása
Előadó: *

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **a panaszos** által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos terjesztette elő panaszát a Panasztestületnél, melynek kiegészítésére nem került sor. A panaszbeadvány az alábbiakat tartalmazza.

A Panaszos beadványában előadta, hogy a várandós feleségével és két gyermekükkel él együtt, akik közül 14 éves fia halmozottan, mozgásában és értelmében is sérült. Kerekesszékkal szállítható, mivel járásra képtelen, ezért számára a hatóságoknál mozgássérült igazolványt igényeltek.

Járművével az intézkedés napján koradélután megállt a házuk előtt és várta, hogy a felesége leérjen az autóhoz és munkába induljanak. Mivel felesége *. hónapos terhes volt, ezért kiszállt az autóból és a liftig elé szaladt, hogy ne neki kelljen a csomagokat cipelnie. Ekkor három arra járó rendőr igazoltatta őt és mondták neki, hogy szabálytalanul parkol, mivel a mozgássérült gyermek már nem tartózkodott az autóban, de a kártyája ki volt helyezve a szélvédőre. A Panaszos mondta a rendőröknek, hogy nem parkol, fél perc sem telt el azóta, hogy megállt azért, hogy a feleségét besegítse a csomagokkal együtt a gépjárműbe. A rendőrök erre azt válaszolták, hogy menjenek be a kapitányságra, ahol megtekintik a Panaszos házában elhelyezett térfigyelő kamera felvételét és ezáltal tisztázzák a történetet. Ebbe a Panaszos természetesen bele is egyezett.

Amikor beértek a kapitányságra, kiderült, hogy szó sincs semmilyen tisztázásról, vagy felvétel megtekintéséről, hanem bevitték egy cellába, ahol hat órán keresztül tartották fogva. Közben ujjlenyomatot vettek tőle, meztelenre vetkőztették, átvizsgálták a ruháit, lefotózták. Eközben egy rendőr sürgetve meg is lökte, úgy bántak vele, mint egy bűnözővel. Elvették a telefonját, így a feleségét sem tudta elérni, ügyvédet sem tudott megkérdezni arról, hogy maga az eljárás szabályos-e. A Panaszos előadta, hogy megdöbbentő volt számára, hogy a húszas-harmincas éveikben járó rendőrök úgy bántak vele, mint egy bűnözővel.

A történeteknek tanúja volt a Panaszos felesége is, aki utánuk ment a kapitányságra, hiszen az ügyet tisztázni akarták. Az ügyben érintett mozgáskorlátozott gyermekük felügyeleti jogát is a felesége gyakorolja, ugyanis előző házasságából született és a kártya is az ő nevére van kiállítva. Mikor beért a kapitányságra a Panaszos felesége kereste őt és a rendőröket, hogy hol folyik a megbeszélés, mire a bejáratnál szolgálatot teljesítő rendőr közölte, hogy oda nem mehet be, várjon kint. A várakozásra fenntartott apró helyiség teljesen tele volt, nem volt szabad ülőhely, ezért a felesége kérte a rendőröket, hogy hozzanak neki egy széket, mivel az ő állapotában már nem tud sokáig állni. Ezt 45 perces várakozást követően kérte, addig állt az előtérben. Kérését a rendőrök megtagadták, sőt nevetgéltek a háta mögött, láthatóan szórakoztatta őket a történet.

* óra * perc körül a Panaszos felhívhatta a feleségét, hogy jöjjön érte, illetve a kártyáért, amit csak ő vehetett át. Felesége oda is ment, de ekkor újra várakoztatták őket, közel egy órán át. Ülőhely megint nem volt és széket sem hoztak, pedig a bejáratnál dolgozó rendőr mellett volt egy felesleges szék, de azt nem adták oda, sőt felháborodtak, amikor a felesége nem bírta tovább és ráült a székre. A rendőr minősíthetetlen hangon rákiabált, hogy azonnal álljon fel a székről.

A Panaszos még aznap elmesélte a történeteket egy jogásznak, aki elmondta, hogy parkolás esetén 5 perc türelmi idő jár az autósoknak, ez idő alatt kell megvennie a parkolójegyet vagy elhagynia a parkolóhelyét. A jogász szerint egyértelműen rendőri túlkapásról van szó, ami miatt érdemes panaszt tennie.

A Panaszos beadványában előadta továbbá, hogy sajnálatos módon teljesen megrendült a bizalma a rendőrség munkájával kapcsolatban neki és feleségének is. Korábban örömmel látták a járőröket és biztonsággal töltötte el őket, hogy ott vannak, hiszen a lakóhelyükön nem ritka, hogy verekedés van az utcán, többször szemtanúi voltak, hogy az ablakuk alatt szúrják magukat a drogosok, a lányukat fényes nappal zaklatták már az iskolából hazafelé menet, összekarcolták az autójukat, stb. Ezért gondolták, hogy szükséges az utcában a rendőri jelenlét. Ma már inkább összeressenek, ha rendőrt látnak.

Az eljárást teljes mértékben túlzottnak és igazságtalannak érzi, főleg, mivel az ügy még nincs lezárva és azzal fenyegették meg, hogy megvádolják őt közokirat-hamisítással. A Panaszos előadta, hogy törvénytisztelő állampolgár és soha nem volt semmilyen rendőrségi ügye, soha nem élt vissza a gyermeke nevére kiállított mozgássérült igazolvánnyal. Kérte a Panasztestületet, hogy vizsgálják meg és ítélik meg, hogy esetében szükséges volt-e a megfélemlítő és fenyegető eljárás.

A Panaszos a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban – *beadványa szerint* – az alábbiakat sérelmezte:

- 1. személyi szabadságot korlátozó intézkedést (elfogást);**
- 2. az előállítás időtartamának elhúzódását, az előállítás időtartama alatti bánásmódot;**
- 3. telefonhasználatának korlátozását;**
- 4. gyanúsítottként történő kihallgatását, rabosítását;**
- 5. gyermeke nevére szóló, mozgásában korlátozott személy részére kiállított parkolási igazolvány lefoglalását;**
- 6. várandós feleségével kapcsolatos bánásmódot.**

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület eljárásában megállapította, hogy a Panaszossal szemben fennállt a rendőrség oldalán az intézkedési kötelezettség, így nem sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

A Panasztestület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök jogalapja megvolt a Panaszos elfogásához és előállításához, így nem sérült a személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga az előállítás jogosságára kapcsán.

Az állásfoglalás szerint a Panaszossal szemben foganatosított előállítás időtartama kapcsán – mivel a személyi szabadságának korlátozása szükségtelenül, indokolatlanul és aránytalanul hosszú volt – sérült a Panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga.

Az előállítás ténye közlésének elmaradásával kapcsolatban a Panasztestület álláspontja szerint, mivel az Rtv. 33. § (4) bekezdése vagylagos kötelezettséget határoz meg a rendőrség részére, amelyet vagy írásban vagy szóban teljesít, és ezt a kötelezettséget írásban teljesítette az eljáró hatóság, hiszen becsatolta a hivatkozott jogszabályhely alapján kiállított dokumentumot, így nem sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A sérelmezett rendőri bánásmóddal kapcsolatban – mely szerint úgy bántak vele a kapitányságon, mint egy bűnözővel – megállapította a Panasztestület, hogy nem sérült a Panaszos emberi méltósághoz való joga.

A Panasztestület megállapította azonban a Panaszos tisztességes eljáráshoz való joga sérelmét a telefonhasználatának korlátozása miatt, mivel amikor bevitték a kapitányságra, akkor elvették tőle a mobiltelefonját, így senkit nem tudott felhívni, még ügyvédet sem, akitől megkérdezhette volna, hogy a rendőrség valóban jogszerűen intézkedik-e vele szemben.

A Panasztestület megítélése szerint az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- a Panaszos panaszbeadványa;
- a Rendőrkapitányság vezetője által végrehajtott kivizsgálásról szóló összefoglaló jelentés és átiratok;
- a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Gazdaságvédelmi Alosztály átirata, vádemelési javaslat céljából Ügyészség részére;
- Feljegyzés nyomozás elrendeléséről;
- a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály jelentése elfogás végrehajtásáról;
- a Rendőrkapitányság jegyzőkönyve a letéti tárgyakról;
- a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály határozata lefoglalás elrendeléséről;
- a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály jegyzőkönyve lefoglalásról;
- a mozgásában korlátozott személy részére kiállított, * sorszámú parkolási igazolvány másolatban;
- a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály határozata lefoglalás megszüntetéséről;
- a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztályon gyanúsított kihallgatásáról szóló jegyzőkönyv;
- a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztályon kiállított nyilatkozat előállított személy előállító helyiségben történő elhelyezésekor a szóbeli tájékoztatás

megtörténtéről, hozzátartozó, egyéb személy értesítéséről és az írásos tájékoztatók átvételéről;

- a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály igazolása a rendőrségi előállítás időtartamáról;
- tanúkihallgatásról készült jegyzőkönyv.

III.

A rendőri intézkedés elleni panasz kivizsgálásakor vizsgálat tárgyává tettem, hogy valamennyi panaszosi sérelemre kiterjed-e a hatásköröm.

4. A Panaszos sérelmezte a gyanúsítottként történő kihallgatását, rabosítását.

5. A Panaszos sérelmezte a gyermeke nevére szóló, mozgásában korlátozott személy részére kiállított parkolási igazolvány lefoglalását.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdés szerint: „*Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint*

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.”

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 195. § szerint:

„(1) Akire nézve az ügyész vagy a nyomozó hatóság határozata közvetlen rendelkezést tartalmaz – ha e törvény kivételt nem tesz –, a határozat ellen a közléstől számított nyolc napon belül panasszal élhet.

„A Be. 196. § (1) bekezdése szerint, akinek az ügyész vagy a nyomozó hatóság intézkedése vagy intézkedésének elmulasztása a jogait vagy érdekeit közvetlenül sérti, az a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül panasszal élhet.”

A belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet (a továbbiakban: Nyer.) 140. és 141. §-ai szerint:

„140. § A panaszt írásban vagy szóban lehet előterjeszteni. A szóban előterjesztett panaszt jegyzőkönyvbe kell foglalni.

141. § A nyomozás során a panaszt a határozatot hozó, az intézkedést foganatosító, illetőleg az intézkedést elmulasztó nyomozó szervnél célszerű előterjeszteni.”

A bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Rabs. tv.) 6. § (1) bekezdése szerint:

„A személyazonosító adatok és fényképek nyilvántartásában az érintett arcképmását nyilván kell tartani, ha

a) bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt büntetőeljárás alá vonták, vagy

b) a bíróság vele szemben bűnösséget megállapító jogerős ítéletet hozott.”

A Panaszos által előterjesztett gyanúsítottként történő kihallgatása, rabosítása, valamint a lefoglalás elrendelése elleni panasz vonatkozásában – a hivatkozott törvényi rendelkezésekre tekintettel – hatáskör hiányában nem bírálható el, ezért a jelen határozatban foglalt döntés arra nem terjed ki.

6. A Panaszos sérelmezte a várandós feleségével kapcsolatos bánásmódot.

Az Rtv. 92. § (2) bekezdés szerint:

„(2) Akinek az intézkedés jogát vagy jogos érdekét érintette, panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez.”

A Panaszos beadványában sérelmezte, hogy várandós feleségét megvárakoztatták, illetve nem biztosítottak részére ülőhelyet, hiába kérte, hogy leülhessen közel egy órást követően, sőt nevetgéltek a háta mögött, minősíthetetlen hangnemben beszéltek vele, kiabáltak vele.

Tekintettel arra, hogy ennek a cselekménynek nem a Panaszos, hanem felesége az érintettje, aki azonban ebben a tekintetben nem terjesztett elő önálló panaszbeadványt, illetve a Ket. 40/A. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott módon képviseleti meghatalmazást sem csatolt, illetve jogos érdeksérelmet sem valószínűsített a Panaszos az eljárásban, ezért – figyelemmel a hivatkozott törvényi rendelkezésre – a jelen határozatban foglalt döntés arra nem terjed ki.

IV.

A tényállás minden részletre kiterjedő tisztázása érdekében a lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a Panaszos az általa előterjesztett panaszban megfogalmazott állításokat alátámasztó bizonyítási indítványt, nyilatkozatot, illetőleg egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint, a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre¹ is.

V.

¹ Pl.:

1/2004. Büntető jogegységi határozat,

BH2009. 230,

Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.

A tényállás teljes körű tisztázása szempontjából kiemelt jelentőséggel bírnak a Panaszossal szemben történt intézkedés alább részletezett előzményei, amelyek a II. részben felsorolt bizonyítási eszközök alapján kerültek megállapításra.

Mindezeket figyelembe véve a Panaszos által megfogalmazott kifogások vonatkozásában állásponatom a következő:

1. A Panaszos sérelmezte személyi szabadságot korlátozó intézkedést (elfogást).

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja szerint:

„(1) A rendőr a feladata ellátása során
a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.”

Az Rtv. 29. § (2) bekezdés szerint:

„(2) Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot - a személyazonosító igazolványon túl - minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.”

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint:

„(1) A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt,
a) akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek;”

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja szerint:

„(2) A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt,
b) aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható;

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 28. § (1) bekezdés szerint:

„(1) A rendőr a szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt a tettenérés helye szerint illetékes, szükség esetén a legközelebbi általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szervhez állítja elő.”

A büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 342. § (1) bekezdés b) pontja szerint:

„(1) Aki
*b) hamis, hamisított vagy más nevére szóló valódi közokiratot felhasznál,
 büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.*

[Közokirat-hamisítás]

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elfogás végrehajtásáról szóló jelentés szerint az adott utcában közlekedtek a Rendőrkapitányság rendőrei szolgálati gépkocsival térfigyelő szolgálatuk ellátása során. A * szám előtt azt észlelték, hogy a fizetős parkolóhelyen áll a * forgalmi rendszámú személygépkocsi, melynek szélvédője mögötti műszerfalon, jól látható helyen el volt helyezve egy mozgásában korlátozott személy részére kiállított parkolási igazolvány.

A gépjármű mellett a Panaszos állt a vezető oldalon, a jobb első ülésen pedig a Panaszos hozzátartozója (felesége) foglalt helyet, illetve a gépkocsiban más személy nem tartózkodott.

A később Panaszost és feleségét, * az Rtv. 29. § (1) bekezdése szerint igazoltatták, és Panaszost a parkolási igazolvány átadására szólították fel.

Az intézkedést folytató részére önként átadott * sorszámú parkolási igazolványból megállapítást nyert, hogy azt a Okmányiroda * részére állította ki.

Ekkor a Panaszos elismerte, hogy a gépkocsival ő parkolt le az intézkedést megelőző percekben, a parkolási igazolvány a fia nevére szól, akit nem állt szándékában szállítani, mivel a gyerek iskolában van. A Panaszos azt nyilatkozta, hogy a gépjármű leparkolását követően átsétált az útestet túloldalára azért, hogy segítsen felesége csomagjait bepakolni a gépjárműbe.

A jelentésben szerepel továbbá, hogy a gépjárműben parkolójegy nem volt elhelyezve, valamint az, hogy a Panaszossal közölve lett, hogy közokirat-hamisítás büntette miatt előállítására kerül sor a Rendőrkapitányságra, melyet tudomásul vett.

A rendőri jelentésben szerepel továbbá, hogy a * számú térfigyelő kamera, melyek felvételeit az intézkedést foganatosító megtekintette, melyen látható, hogy Panaszos leparkol a személygépkocsival a * szám előtt, az útesttel párhuzamosan, a járda mellett. Majd Panaszos átsétál az útesten a * utca túloldalára, majd a rendőri intézkedés kezdődik meg, amikor nevezett már a gépkocsi mellett áll.

Ezt követően további kényszerítő eszköz alkalmazása nélkül az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján a helyszínen elfogták és előállították a Rendőrkapitányságra.

Az intézkedő rendőr az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettsége alapján jogszerűen kezdeményezett intézkedést a Panaszossal szemben, mert a Panaszos az általa vezetett gépjárművel fizető parkolóhelyen úgy állt meg, hogy a jármű szélvédője mögött, a műszerfalon, jól látható módon mozgásában korlátozott személy részére kiállított parkolási igazolvány volt elhelyezve. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a parkolást biztosító okirat nem a Panaszos részére került kiállításra, és a megállásra nem az okirat használatára jogosított személy szállítása érdekében került sor.

Az intézkedő rendőr ezért megalapozottan feltételezte, hogy a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (A továbbiakban: KRESZ) 51/A. §-ában, a mozgáskorlátozottak személy részére kiállított igazolvány használatára vonatkozó kedvezmények, valamint a mozgásában korlátozott személy parkolási igazolványáról szóló

218/2003. (XII. 11.) Korm. rendeletben meghatározott előírások megsértéséből eredően a Panaszost okirattal kapcsolatos bűncselekmény elkövetésén érte tetten.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja, és az Rtv. 29. § (2) bekezdése alapján jogszerűen került sor a Panaszos igazoltatására, illetve az Rtv. 33. § (1) bekezdésének a) pontja, valamint a Szolgálati Szabályzat 28. § (1) bekezdése alapján a szándékos bűncselekmény elkövetésén tettenért Panaszos elfogása és előállítása megalapozott és jogszerű volt.

Megállapítom, hogy a Panaszos elfogására és előállítására jogszerűen került sor. Az előállításra vonatkozó panasz megalapozatlan, ezért a panaszt elutasítom.

- 2. A Panaszos sérelmezte az előállítás időtartamának elhúzódását, az előállítás időtartama alatti bánásmódot.**
- 3. A Panaszos sérelmezte telefonhasználatának korlátozását.**

Az Rtv. 19. § (1) bekezdés szerint:

„(1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.”

Az Rtv. 33. § (3) bekezdés szerint:

„(3) A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerint:

„(4) Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.”

A Szolgálati Szabályzat 30. § (3) bekezdés szerint:

„(3) Az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. § (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.”

A Szolgálati Szabályzat 30. § (4) bekezdés szerint:

„(4) Ha az előállítás időtartamának az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerinti meghosszabbítása válik szükségessé, ennek tényét és időtartamát a fogvatartottal - a személyi szabadság korlátozása 8. órájának lejártát megelőzően - szóban közölni kell, és a meghosszabbítás tényét, okát, időtartamát, illetve annak közlését az előállításról készített jelentésben, valamint az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson, az engedélyezésre jogosult vezető aláírásával együtt fel kell tüntetni.”

A Szolgálati Szabályzat 31. § (5) bekezdés szerint:

„(5) Az előállító egységben történő elhelyezést megelőzően a fogvatartott személynél lévő tárgyakról az 1. mellékletben meghatározott, letéti tárgyakról szóló, 3 példányos jegyzéket

kell készíteni. A letétként kezelt fizetőeszközt címletenként és - amennyiben sorszámmal rendelkezik - sorszám szerint, a többi letétként kezelt tárgyat megnevezésük, számuk és egyedi azonosítást lehetővé tevő jellemzőik feltüntetésével kell a jegyzékben feltüntetni. A jegyzék eredeti példánya a letét őrzési helyén, a másolati példányok közül egy a fogvatartottnál, egy pedig az átíró tömbben kerül elhelyezésre.”

A Szolgálati Szabályzat 31. § (6) bekezdés szerint:

„(6) A letétként kezelt tárgyak letételkori, valamint megfelelő állapotban történő megőrzéséről az előállító egységet üzemeltető rendőrkapitányság, határrendészeti kirendeltség, rendőrőrs, illetve a (3) bekezdés szerint kijelölt előállító egység üzemeltetője gondoskodik. Az elhelyezés megszüntetését követően a fogvatartott személy részére a letéti tárgyai átadásra kerülnek. A letéti tárgyak nem igazolt hiányának, megrongálódásának vagy megsemmisülésének okát - jegyzőkönyv felvételét követő - parancsnoki kivizsgálás keretében kell megállapítani.”

A Szolgálati Szabályzat 31. § (7) bekezdés szerint:

„(7) Elhelyezéskor a fogvatartottat nyilatkoztatni kell sérüléséről, esetleges panaszáról. Betegség vagy sérülés esetén orvosi ellátásban kell részesíteni, ruházatát támadás vagy önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele céljából a felügyeletet ellátó rendőrnek át kell vizsgálnia. A ruházat átvizsgálását a fogvatartottal ellentétes nemű személy nem végezheti, valamint nem lehet jelen, kivéve, ha az átvizsgálás technikai eszközzel történik.”

A Szolgálati Szabályzat 31. § (8) bekezdés szerint:

„(8) Az előállítás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében az előállító helyiségben a fogvatartott saját tulajdonú alsó- és felsőruházatát nadrágszija nélkül, lábbelijét cipőfűző nélkül tarthatja magánál.”

A Nyer. 4. § (4) bekezdés szerint:

„(4) A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 33. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján elfogott és előállított személyt az elfogás, illetve az előállítás kezdetétől megilleti a védelemhez való jog.”

A határozat II. pontjában felsorolt rendelkezésre álló bizonyítékokból megállapítottam, hogy a Panaszos igazoltatására *-kor került sor. Ezen időponttól folyt a Panaszos helyszíni meghallgatása, az adatgyűjtés, illetőleg annak helyszíni eldöntése, hogy milyen további intézkedéseket kell végrehajtani. Ezt követően kezdődött meg a Panaszos előállítása a Rendőrkapitányságra, egyúttal a védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a Nyer. 4. § (4) bekezdése alapján.

Az előállítás a kiállított igazolás szerint *-kor kezdődött és *-kor fejeződött be.

A rendőrkapitányságon letéti jegyzőkönyvet vettek fel, kitöltötték a fogvatartással kapcsolatos dokumentációt, bevezették a Panaszos adatait a fogdai nyilvántartásokba, valamint az intézkedő rendőrök elkészítették a Panaszos elfogásáról és előállításáról készült jelentést. Ezt követően kerülhetett sor annak eldöntésére, hogy a bűncselekmény elkövetésének gyanúja megalapozza-e valamely halaszthatatlan nyomozási cselekmény elrendelését, és ha igen, akkor milyen intézkedéseket kell végrehajtani, jegyzőkönyvezni.

A kényszerintézkedésről készült rendőri jelentés elkészítése szintén időt vett igénybe. A rendőri jelentés elkészítését követően a parancsnoknak azt is vizsgálnia kellett, hogy az intézkedés jogszerű, szakszerű és indokolt volt-e.

A hatóság lefoglalást hajtott végre, melyről határozatot és jegyzőkönyvet kellett készítenie. A lefoglalásra – a határozat ismertetését követően – * óra * perckor került sor. Ezt megelőzően a megalapozott gyanú közléséhez való előkészületek (pl.: gyanúsítás szövegezése, határozat megfogalmazása, vezetővel, lefoglalást szenvedő féllel történő aláíratása, stb.) folytak. Az előállítás időtartama alatt a nyomozó hatóság előkészült gyanúsított kihallgatására, a rendelkezésére álló iratok alapján az esetleges további nyomozati cselekmények megtervezését értékelte.

A fenti intézkedések, cselekmények elvégzése jogszabályi kötelezettségen alapul, azok időnként időigényesek, így bár a Panaszos számára láthatóan semmilyen intézkedés nem történt az ügyben – figyelembe véve a helyszínen, valamint a rendőrkapitányság épületében foganatosított további intézkedéseket, nyomozati cselekményeket – az előállításra az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányosság figyelembe vétele mellett, a szükséges ideig került sor.

Fontosnak tartom kiemelni, hogy a Fővárosi Bíróság több korábbi ítéletében² kifejtette, hogy „az előállítás, mint rendőri intézkedés csak az adatok felvételét, illetőleg a tényállás rögzítését foglalja magában, semmiféle érdemi döntést nem eredményez. Az előállítást követően felvett adatok birtokában mérlegel és dönt a rendőrhatalóság arról, hogy az előállított személlyel szemben milyen eljárási cselekményt foganatosít.”

Az előállítás időtartama kapcsán a törvényi szabályozás úgy rendelkezik, hogy az előállítás „a szükséges ideig (...)” tarthat. A szükséges idő ez esetben nyilvánvalóan, az előállítás során elvégzendő feladatokhoz rendelt időt jelenti. Az előállítás tartamát nem az előállított személy szubjektív, kényelmi szempontjai határozzák meg, és általában azt, az elkövetett cselekmény tárgyi súlya sem befolyásolja. A csekély tárgyi súlyú cselekményekhez is egységes rendőri feladatok, intézkedések társulnak, amelyeket a rendőr köteles végrehajtani.

A Panaszos előállításának időtartama nem haladta meg az Rtv. 33. § (3) bekezdésében meghatározott 8 órás időtartamot, ezért a személyes szabadsághoz való alapvető jog sérelme sem állapítható meg.

Az előállítást követően került sor a Panaszos rabosítására, a gyanúsított kihallgatására, valamint a hatóság lefoglalást rendelt el.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján jelen eljárás tárgya kizárólag az Rtv. IV., V. és VI. fejezete által szabályozott rendőri intézkedésekkel szembeni panaszok elbírálása lehet. A büntetőeljárás részét képező eljárási cselekmények (rabosítás, gyanúsítás, lefoglalás) jogszerű végrehajtásának elbírálására közigazgatási eljárás keretei között nincs törvényes lehetőség. A büntetőeljárás részét képező eljárási cselekményekkel szemben a Be. által meghatározott jogorvoslati fórumrendszer keretein belül és módon lehet panasszal élni.

A rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolás került kiállításra, amely dokumentumon feltüntették az előállítás időtartamát, továbbá tájékoztatták a Panaszost a rendőri intézkedés

² Pl: Fővárosi Bíróság 20.K.32.593/2007/8. számú ítélete

elleni panaszjog lehetőségéről is. A Panaszos az igazolás tartalmát megértette, panaszt nem jelentett be, majd az igazolást aláírásával ellátta és egy példányt át is vett belőle.

Tekintettel a fentiekre megállapítom, hogy a Panaszos előállításának időtartama nem haladta meg a törvény által biztosított időtartamot.

A Panaszos elfogásához kapcsolódó és a fentiekben részletezett rendőri intézkedések tartama arányban állt az előállítás időtartamával, ezért az előállítás időtartamára vonatkozó panaszt elutasítom.

A panaszos panaszbeadványában sérelmezte, hogy az intézkedésben résztvevő egyik rendőr „sürgöztve meglökött, összességében úgy bántak velem, mint egy bűnözővel”, továbbá meztelenre vetkőztették, átvizsgálták ruháit.

A rendelkezésemre álló – a II. részben felsorolt – bizonyítási eszközök (jelentések), megítélésem azt támasztják alá, hogy a jogszabályi előírásoknak megfelelően került sor az előállító helyiségbe történő befogadásra, az egyes nyomozati cselekmények végrehajtására.

A Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben, a rendőri jelentésekben foglalt tényektől eltérő bizonyíték nem merült fel.

Mindezekre figyelemmel, az előállítás módjával kapcsolatos panasz megalapozatlan, ezért a panaszt elutasítom.

A telefon használatának korlátozására irányuló panasz tekintetében az alábbiakat állapítottam meg.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése értelmében a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a Panaszos a szükséges dokumentáció kitöltésekor, *-kor nem kérte hozzátartozójának vagy más személynek (képviselő) kiértesítését.

A Szolgálati Szabályzat 31. § (6) bekezdése szerint a letétként kezelt tárgyak letételkori, valamint megfelelő állapotban történő megőrzéséről az előállító egységet üzemeltető rendőrkapitányság gondoskodik, valamint az elhelyezés megszüntetését követően a fogvatartott személy részére a letéti tárgyai átadásra kerülnek. Ezen kötelezettségének a panasszal érintett rendőri szerv eleget tett.

A Szolgálati Szabályzat 31. § (8) bekezdése alapján az előállítás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében az előállító helyiségben a fogvatartott saját tulajdonú alsó- és felsőruházatát nadrágszij nélkül, lábbelijét cipőfűző nélkül tarthatja magánál, így a panaszban megjelölt mobiltelefon is elvételre került.

A Panaszos és felesége közötti telefonbeszélgetés veszélyeztette volna az eljárás sikerét, mivel a közokirat-hamisítás bűncselekmény elkövetési tárgya a feleség gyermeke nevére kiállított közokirat felhasználása volt, mely ügyben a Panaszos védekezésként már a helyszínen is a feleségére hivatkozott.

Azért, hogy a Panaszos és felesége ne tudjon egyeztetni az elkövetés körülményeire vonatkozóan, az eljárás eredményes lefolytatása érdekében szükséges volt, ugyanis azt, hogy a büntetőeljárásban felesége tanúkénti kihallgatására is sor kerül-e, nem lehetett kizárni az előállítás kezdetén.

A telefonhasználat korlátozásával kapcsolatban megjegyzem továbbá, hogy a Panaszos és az ügyvéd közötti konzultáció nem befolyásolja a Panaszosnak az Rtv. 19. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségét. Az Rtv. 19. § (1) bekezdése alapján a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni, így annak mérlegelésére a Panaszosnak az ügyvédi konzultáció ellenére sem lett volna lehetősége.

A védő meghatalmazására, illetve kirendelésére vonatkozó kérdésre a büntetőeljárás során a jegyzőkönyv felvételekor Panaszos azt nyilatkozta, hogy erre vonatkozóan később nyilatkozik, így jogsérelem nem érte.

A telefon használatának korlátozására irányuló panasz megalapozatlan, ezért a panaszt elutasítom.

VI.

Az állásfoglalás szerint a Panaszossal szemben fogantatosított előállítás időtartama kapcsán – mivel a személyi szabadságának korlátozása szükségtelenül, indokolatlanul és aránytalanul hosszú volt – sérült a Panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga.

Az előállítás tartamára vonatkozó állásfoglalással nem értettem egyet. A Panaszos előállítása komplex rendőri feladatok végrehajtását indokolja. Az előállítást követően a Panaszos értékeiről, nála lévő tárgyairól letéti jegyzőkönyvet vettek fel, kitöltötték a fogvatartással kapcsolatos dokumentációt, bevezették a Panaszos adatait a fogdai nyilvántartásokba. Ezt követően kerülhetett sor annak eldöntésére, hogy a rendőrök által észlelt gyanú megalapozza-e valamely halaszthatatlan nyomozási cselekmény elrendelését, és ha igen, akkor milyen intézkedéseket kell végrehajtani, jegyzőkönyveztetni. Ehhez és a cselekmény minősítésében történő döntéshez be kellett várni a kényszerintézkedésről készült rendőri jelentés elkészítését, amely szintén időt vett igénybe. A rendőri jelentés elkészítését követően a parancsnoknak vizsgálnia kellett, hogy az intézkedés jogszerű, szakszerű és indokolt volt-e.

A fenti rendőri feladatok végrehajtása jogszabályi kötelezettségen alapulnak, azok időigényesek.

A gyanúsítottként történő kihallgatás nem foglalható bele az előállítás időtartamába, mivel a Panaszos ekkor már nem, mint előállított személy, hanem mint gyanúsított került

kihallgatásra, tehát más volt a jogi státusza. A Panaszos a büntetőeljárás részét képező további cselekményeket a Be. rendelkezései értelmében köteles tűni.

Nem sérült a Panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga, mivel az előállítás időtartama arányban állt az előállításhoz és a bűncselekmény gyanújához köthető komplex rendőri feladatok végrehajtásával, előkészítésével, továbbá nem haladta meg az Rtv. 33. § (3) bekezdésében meghatározott 8 órás időtartamot.

Nem értettem egyet a Panasztestület azon megállapításával sem, amely szerint a telefonhasználat korlátozása miatt sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a Panaszos a szükséges dokumentáció kitöltésekor, *-kor nem kérte hozzátartozójának vagy más személynek (képviselő) kiértécsítését. Ezzel a jogával nem kívánt élni. Panaszos felesége a személyi szabadságának korlátozásának megkezdésekor tudomással bírt arról a tényről, hogy férjét a rendőrkapitányságra előállították.

Panasztestület állásfoglalása szerint, mivel a rendőrség nem jelölt meg olyan körülményt, mely alátámasztotta volna azt, hogy a Panaszos az előállítást akadályozta, vagy veszélyeztette volna, ezért nem álltak fenn annak korlátozásához szükséges feltételek.

Az Rtv. 13. § (3) bekezdése alapján, ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja.

Az állásfoglalás e körben rögzítette, hogy olyan esetekben, amikor a rendőri intézkedés célját veszélyezteti, ha az intézkedés alá vont személy mobiltelefonon ellenőrizetlenül lép kapcsolatba valakivel (pl. nem zárható ki, hogy bűntársát értesíti a gyanú szerint tetten ért elkövető), úgy az Rtv. 13. § (3) bekezdése kellő jogalapot biztosít a rendőrnek a telefon (mint az intézkedés eredményes végrehajtását akadályozó tárgy) elvételére, illetve a telefonálás korlátozására.

A Panaszos és az általa értesíteni kívánt hozzátartozója (felesége) közötti telefonbeszélgetés veszélyeztette volna az eljárás sikerét, mivel a közokirat-hamisítás bűncselekmény elkövetési tárgya a feleség gyermeke nevére kiállított közokirat felhasználása volt, mely ügyben a Panaszos védekezésül már a helyszínen is a feleségére hivatkozott.

Azért, hogy a Panaszos és felesége ne tudjon egyeztetni az elkövetés körülményeire vonatkozóan, az eljárás eredményes lefolytatása érdekében szükséges volt a telefonhasználatának korlátozása, ugyanis azt, hogy a büntetőeljárásban felesége tanúkénti kihallgatására is sor kerül-e, nem lehetett kizárni az előállítás kezdetén.

A telefonhasználat korlátozásával kapcsolatban, hogy Panaszos egy ügyvéddel kívánta telefonon egyeztetni, hogy az intézkedés jogszerű-e. E körben ismételt rögzíteni kell, hogy az Rtv. 19. § (1) bekezdése alapján, mely szerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni.

A védő meghatalmazására, illetve kirendelésére vonatkozó kérdésre a büntetőeljárás során a jegyzőkönyv felvételekor Panaszos azt nyilatkozta, hogy erre vonatkozóan később nyilatkozik, így jogsérelem nem érte.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján jelen eljárás tárgya kizárólag az Rtv. IV., V. és VI. fejezete által szabályozott rendőri intézkedésekkel szembeni panaszok elbírálása lehet. A büntetőeljárás megindulását követő eljárási cselekményekkel összefüggő panaszok elbírálására a törvényességi felügyeletet gyakorló ügyészség rendelkezik hatáskörrel, a Ket. keretei között ezek alapján nincs törvényes lehetőség, ezért e panaszpontok vizsgálatát mellőztem.

A Panaszos által előterjesztett, a gyanúsítottként történő kihallgatása, rabosítása, a gyermeke nevére szóló, mozgásában korlátozott személy részére kiállított parkolási igazolvány lefoglalás elrendelése elleni panasz – a hivatkozott törvényi rendelkezésekre tekintettel – hatáskör hiánya miatt közigazgatási eljárás keretében nem bírálható el, ezért a jelen határozatban foglalt döntés arra nem terjedhet ki.

A Panasztestület fent idézett megállapításaival és az azokból levont következtetésekkel a fentiekben kifejtett indokok alapján nem értek egyet.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye XXIV. cikk;
- a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. III. törvény 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 40/A. § (1) és (2) bekezdése, 50. § (1) bekezdése, 100. § (1) bekezdés e) pontja, 109. § (1) bekezdés a) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1), (3) bekezdése, 18. § (1) bekezdése, 29. § (1) bekezdés a) pontja, 29. § (2) bekezdése, 33. § (1) bekezdés a) pontja, 33. § (2) bekezdés b) pontja, 33. § (3) bekezdése, 33. § (4) bekezdése, 92. § (1) bekezdése, 93/A. § (6), (7) és a (9) bekezdése;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 28. § (1), 30. § (3), (4), 31. § (5)-(8) bekezdése;
- a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 195. § (1) bekezdése, 196. § (1) bekezdése;
- a büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 342. § (1) bekezdés b) pontja;
- a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (A továbbiakban: KRESZ) 51/A. §-a;
- a mozgáskorlátozottak személy részére kiállított igazolvány használatára vonatkozó kedvezmények, valamint a mozgásában korlátozott személy parkolási igazolványáról szóló 218/2003. (XII. 11.) Korm. rendelet;
- a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 4. § (4) bekezdés), 122. § (1) bekezdés, 140. §, 141. §;
- a bünyügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bünyügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény 6. § (1) bekezdés a) és b) pontja.

Budapest, 2015. május 04.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány